

[Lisbet Hindsgaul.]

Ægteskabet i alle Tilfælde er det Ideal, det burde være. Men findes der overhovedet i denne Tilværelse noget, man kan kalde fuldkommen idealt? De fleste af os betvivler det. Det eneste, der derfor for mig staar fast, er, at selv med den største Kritik, selv med den mest moderne og frisindede Samfundsopfattelse over for Ægteskabet som Institution har dog ingen kunnet fremkomme med Forslag om noget bedre, end sigte ført Bevis for, at der kan findes en sundere og mere fuldkommen Form for Samliv end Ægteskabet. Derfor er og maa dette Ægteskab efter min og mit Partis Opfattelse være en urørlig Institution. (*Justitsministeren* [Steincke]): Jeg er selv gift). Ja, jeg har haft den Ære gennem flere Aar at følge Justitsministerens Udtalelser baade her i Tinget og udenfor, og jeg kender det. Med dette og netop med det Eksempel, den højtærede Justitsminister ofte gør sig til Talsmand for, vil jeg understrege Betydningen af det urørlige ved Ægteskabet som Institution; og ikke alene Ægteskabet, men ogsaa de Børn, der fødes i Ægteskabet, maa have Krav paa at blive beskærmet inden for Hjemmets Mure. Vi ængstes imidlertid for, at man ved Gennemførelsen af dette Lovforslag vil svække den Betyggelse, den juridiske Betyggelse, der bør og skal findes i Ægteskabet. Det kan maaske synes at være et noget ubarmhjertigt Synspunkt, og jeg føler selv, at der er noget i det. Men ud fra det Synspunkt, at det her drejer sig om den kulturelle og moralske Udvikling, maa man efter min Opfattelse underkaste sig disse Forhold. Det kan ikke ændres.

Man kan spørge: er det nu ogsaa af saa stor Betygning at give de uægte Børn Arveret? Venstres ærede Ordfører har nylig konstateret den ringe Betygning deraf, og jeg finder det ogsaa problematisk, saaledes som det efterhaanden er blevet med Værdiernes Opsparing. Den almindelige Befolkning har desværre med de stigende Skattebyrder og Skattekrav næppe stor Udsigt til økonomisk Konsolidering. Men det, der efter min Mening, ganske enkelt og maaske primitivt sagt, er Kærnepunktet for det almindelige Menneskes Opfattelse af at give de uægte Børn Arveret, er, at Hjemmets Ret og Ægteskabets naturlige Hensigt maa være ved fælles Evner og fælles Arbejde at sikre Slægtens Opdragelse og udvikle den saaledes, at det kan blive et sundt og dygtigt Samfund, der tager vort Land i Arv. Dette er efter min Mening et Urinstinkt, der ikke maa forstyrres eller

ødelægges ved Kræfter udefra, selv om det her gælder et andet Barns Ret. Jeg vil endogsaa gaa videre og sige, at jeg ikke alene tænker paa den materielle Side af Spørgsmaalet, men maaske i endnu højere Grad paa, hvad der sker med Familietilliden, med Hengivenhedsforholdet mellem Forældre og Børn. Mon det ikke i mange Tilfælde vil virke chokerende paa Børnene, at de pludselig bliver stillet over for et Arvekrav, som de ikke havde ventet? Jeg tror, at det meget let kan tænkes, at Arvekrav fra det uægtefødte Barn vil komme til at nedbryde et Tillidsforhold inden for Familielivet i ganske uforholdsmæssig Grad over for den økonomiske Fordel, som det uægtefødte Barn efter danske Middelforhold vil have deraf, og jeg spørger, om det saa ikke er for dyrt betalt. Jeg synes det unægtelig.

Og hvad angaar Barnets Ret til Faderens Navn, forstaar jeg slet ikke, hvilken Støtte man herigennem tror at kunne give Barnet. Enhver, der kender til Børn, har mere end een Gang set Beviser paa Børns utrolige Ubarmhjertighed, naar de opdager noget usædvanligt hos Kammerater, hvorledes Børnene ganske omgaaende kræver en Forklaring paa alt, hvad der ikke er saa ligetil, og har det uden for Ægteskab fødte Barn sit Hjem hos Moderen, hvad der jo i de allerfleste Tilfælde er det naturlige, og dette kendes af Skolen, af Kammerater og andre, saa vil det, at det bærer et andet Navn end Moderen, gøre det til Skive for Kammeraternes stadige Drilleri; det vil i de allerfleste Tilfælde, naar Navnet har en usædvanlig Karakter, give Anledning til Sorg og Drilleri for Barnet. Det er min Opfattelse, at navnlig naar Navnet ikke er et af de almindelige Navne, vil det, som den højtærede Justitsminister herigennem vil give Barnet som en Hjælp og Betyggelse, i de allerfleste Tilfælde komme til at virke modsat, og det tror jeg, den højtærede Justitsminister meget nødig vil være med til. Det voksne Barns senere Ret til at antage Faderens eller Moderens Navn vil jo næppe virke paa samme Maade, men kan efter min Opfattelse utvivlsomt kun komme til at virke uheldigt i Forhold til de Goder, man tilsigter. Her gaar den højtærede Justitsminister ogsaa til at give saadanne Børn en mere omfattende Ret, end der gives de inden for Ægteskab fødte Børn.

Derfor maa jeg paa mit Partis Vegne tage stærkest mulig Afstand fra den højtærede Justitsministers Forslag med Hensyn til uægtefødte Børns Arve- og Navneret, fordi begge disse Bestemmelser efter vor